

Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις

«Ἐντολή γάρ Κυρίου μὴ σιωπᾶν ἐν καιρῷ κινδυνευούσης Πίστεως. Λάλει γάρ, φησί, καὶ μὴ σιώπα... Διὰ τοῦτο καὶ γὰρ ὁ τάλας, δεδοικὼς τὸ Κριτήριον, λαλῶ».

(Ὁσ. Θεοδώρου Στουδίτου, PG 99, 1321)

Γέροντας Ἰωσήφ Σπηλαιώτης καὶ Ἡμερολογιακὸ θέμα

Εἰσαγωγικὸ Σημείωμα

Τίς ἡμέρες αὐτὲς ἀναρτήθηκε ὑλικὸ σὲ γνωστὸ Πρακτορεῖο Ἐκκλησιαστικῶν Εἰδήσεων, τὸ ὁποῖο στρέφεται εὐθέως ἐναντίον τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου Ἑλλάδος ἀπὸ μέρους Νεοημερολογιτῶν. **Στὴν** ὑποπτη καὶ παράδοξη αὐτὴ σύμπτωση, ἐνῶ τοὺς Καινοτόμους Οἰκουμενιστὲς ἀπασχολεῖ ὑποτίθεται τὸ θέμα τῆς Οὐκρανίας, ὑπάρχει προφανῶς κάποια σκοπιμότητα, καὶ εἶναι πράγματι θλιβερὸ νὰ ἀναμειγνύουν ἐμᾶς τοὺς Γνησίους Ὁρθοδόξους στὴν ὑπηρετήση τῶν σχεδίων τους ἢ στὴν ἀντιμετώπιση τῶν προβλημάτων τους. **Ἐμεῖς** μόνον ἀγάπη καὶ ἐνδιαφέρον δὲν διακρίνουμε στοὺς ἐπικριτὲς μας, οἱ ὁποῖοι στὴν ἄγνοια, στὴν πλάνη ἢ στὴν θρασύτητά τους μᾶς ἀντιμετωπίζουν εἴτε ἀπαξιωτικὰ ἕως καὶ ὕβριστικά, εἴτε πάντως μὲ προκατάληψη, μονομέρεια καὶ ἐσκεμμένη σύγχυση.

Ἐπειδὴ μάλιστα σὲ μία ἀπὸ τίς ἀναρτήσεις αὐτές, σὲ μαγνητοσκοπημένη ὁμιλία Νεοημερολογίτου μητροπολίτου ἀκριτικῆς πόλεως, ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἀνακριβειῶν καὶ λαθῶν ποὺ ὑπάρχουν ἐν σχέσει μὲ τὸ Ἡμερολογιακὸ θέμα καὶ τοὺς Γνησίους Ὁρθοδόξους, γίνεται ἀναφορὰ εἰς ἐπίρρωσιν δῆθεν τῶν ὑποστηριζομένων καὶ σὲ ἐπιστολὴ τοῦ Γέροντος Ἰωσήφ τοῦ Ἡσυχαστοῦ (†1959), εἰλημμένη ἀπὸ πρόσφατη ἐκδοση γνωστῆς Ἁγιορειτικῆς Μονῆς, ἀντιληφθήκαμε ὅτι ὑπάρχει παραποίηση τοῦ νοήματός της, προβαίνουμε σὲ δημοσίευση εἰδικοῦ κειμένου μας, τὸ ὁποῖο εἶχαμε συντάξει παλαιότερα, μὲ ἐπικαιροποίησή του, προκειμένου νὰ θέσουμε τὰ πράγματα στὴν θέση τους. **Στὴν** ἐπιστολὴ τοῦ Γέροντος Ἰωσήφ, στὴν ὁποῖαν παραπέμπει ὁ κατήγορός μας, δὲν γίνεται ἀναφορὰ σὲ θεῖα προτροπὴ γιὰ μετάβαση ἀπὸ τοὺς «Παλαιοημερολογίτες» στοὺς Κωνσταντινοπολίτες, ὅπως ἀκούσθηκε ἀπὸ τὸν ὁμιλητὴ, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ἀκραία Ζηλωτικὴ ομάδα τῶν λεγομένων Ματθαιϊκῶν στοὺς μετριοπα-

θεῖς Ζηλωτές, τοὺς προσκειμένους στὸν Ἅγιο Πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομο (†1955).

Παραθέτουμε τὸ κείμενό μας:

Πρὸ ἐτῶν κυκλοφόρησαν κάποια βιβλία ἀπὸ Ἄγιορειτικὲς Μονές, ἢ καὶ ἀπὸ Μονὴ τῆς Ἀμερικῆς, στὰ ὁποῖα θίγεται τὸ θέμα τῆς σχέσεως πρωτίστως τοῦ εὐφήμως γνωστοῦ Γέροντος Ἰωσήφ τοῦ Σπηλαιώτου (†1959), ὅπως καὶ ἄλλων Γερόντων (Ἐφραίμ Κατουνακιώτου), μὲ τοὺς λοιποὺς Ζηλωτὲς Πατέρες τοῦ Ἁγίου Ὁρους, μὲ προεκτάσεις ὡς πρὸς τὴν στάση τους γενικὰ ἔναντι τοῦ Ἡμερολογιακοῦ Ζητήματος.

Ἔομως, ὁ τρόπος πὸν γίνεται αὐτὸ εἶναι ἐν πολλοῖς συγκεχυμένος καὶ παραπλανητικός, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἐξάγεται τὸ λανθασμένο συμπέρασμα, ὅτι ἡ ἀληθινὴ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἐκπροσωπεῖται σήμερα ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως, τὸ ὁποῖο πρωτοστατεῖ στὴν αἵρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, καὶ οἱ τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου ἀποτελοῦν ἐκτροπή!

Τὸ συμπέρασμα αὐτὸ φαίνεται ιδιαίτερα καθησυχαστικὸ γιὰ τοὺς πολλοὺς, οἱ ὁποῖοι δὲν ἐπιθυμοῦν νὰ εἰσέλθουν σὲ Ἄγωνα Πίστεως, ἐνῶ αὐτὴ [ἡ Γνήσια Πίστη] εἶναι τὸ κινδυνευόμενον, γιὰ νὰ ἐπαναπαύονται στὸ λάθος μὲ τὸ ἄλλοθι, ὅτι ἀφοῦ Γέροντες τέτοιας περιωπῆς κατέληξαν νὰ εἶναι μὲ τὸ Πατριαρχεῖο, ἄρα ὅλα βαίνουν καλῶς καὶ δυνάμεθα νὰ ἐφησυχάζουμε μακαρίως καὶ νὰ ψέγουμε ὅσους ἀγωνίζονται γιὰ τὰ ἱερά καὶ ὅσια τῆς Πίστεως, τὰ ὁποῖα τόσο φανερά καὶ ἀναίσχυντα ἀπεμπολοῦνται. **Οἱ** δὲ σύγχρονοι Ἄγιορεῖτες «νεο-ησυχαστὲς» συνεργοῦν στὴν θλιβερότατη αὐτὴ συμπαιγνία!

Πῶς ὅμως ἔχουν τὰ πράγματα;

* * *

Ἁ Ἁγίου Ἰωσήφ ὁ Ἡσυχαστής, ὁ κατὰ κόσμον Φραγκίσκος Κόττης ἀπὸ τὶς Λεῦκες τῆς νήσου Πάρου, μόνασε ὡς γνωστὸν σὲ νεανικὴ ἡλικία στὴν ἔρημο τοῦ Ἁγίου Ὁρους, κατὰ τὶς ἀρχὲς τῆς τρίτης δεκαετίας τοῦ παρελθόντος 20οῦ αἰῶνος, καὶ δόθηκε μετὰ μεγάλου πόθου στὴν ἐκζήτηση τοῦ θείου Ἐλέους τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, μέσῳ τῶν ἀσκητικῶν καμάτων, τῆς συνεχοῦς βίας, τῆς νήψεως καὶ τῆς νοερᾶς προσευχῆς. **Σ**ύντομα εὐλογήθηκε ἀπὸ τὸν Κύριό μας καὶ τὴν Παναγία μας καὶ ἔλαβε θεῖες δωρεὲς στὸν ἀδυσώπητο ἀγῶνα του καθάρσεως καὶ φωτισμοῦ τῆς καρδίας του.

Ὡς πρὸς τὴν Πίστη ἦταν πολὺ αὐστηρὸς, ὅπως ἄλλωστε καὶ σὲ ὄλα στὴν ζωὴ του, καὶ ἐπέλεξε τὴν Ζηλωτικὴ ὁδὸ κατὰ τῶν Καινοτομιῶν καὶ Νεωτερισμῶν στὴν Ἐκκλησία, καὶ μάλιστα στράφηκε ἔντονα κατὰ τῆς Ἡμερολογιακῆς Μεταρρυθμίσεως τοῦ Νέου Καλανδαρίου τῶν Παπικῶν, τὸ ὁποῖο υἰοθετήθηκε τὸ 1924 ὅλως παρανόμως, αὐθαιρέτως καὶ ἀντικανονικῶς ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος καὶ τὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως.

Ὁ νέος Ἀσκητὴς ἦταν ἀσυμφιλίωτος ἐχθρὸς τῆς Καινοτομίας αὐτῆς, γιὰ τὴν ὁποῖαν δὲν ἔβρισκε καμμία δικαιολογία καὶ τὴν κατεδίκαζε ἀπερίφραστα. **Μ**άλιστα, υἰοθετοῦσε τὴν αὐστηρὴ Ζηλωτικὴ ἄποψη γιὰ ὅσους τὴν εἶχαν ἀποδεχθεῖ. **Σ**ὲ ἐπιστολὴ του τῆς 1-2-1929 ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς κατὰ σάρκα συγγενεῖς του, προτρέπει αὐτοὺς νὰ ἀποφεύγουν κάθε ἐκκλησιαστικὴ κοινωνία μὲ τοὺς Νεοημερολογίτες, διότι «δὲν ἔχουν καμμίαν Χάριν πλέον». **Τ**ὴν ἄποψη αὐτὴ φαίνεται νὰ διατηρεῖ στὰ κατοπινὰ χρόνια, ἂν καὶ σταδιακὰ εἶχε ἀρχίσει νὰ τὴν μετριάζει.

Τὸ 1936 ὁ π. Ἐφραίμ Κατουνακιώτης χειροτονεῖται Ἱερομόναχος ἀπὸ τὸν Ἐπίσκοπο Κυκλάδων Γερμανό, τοῦ Πατρῖου Ἡμερολογίου, ὁ ὁποῖος ὑποτίθεται ὅτι εἶχε καθαιρεθεῖ τὸ προηγούμενο ἔτος ἀπὸ τὴν Καινοτόμο ἐκκλησία τοῦ Νέου Ἡμερολογίου Ἑλλάδος ἐπὶ «παλαισημερολογιτισμῶ». **Ὁ**μως, ὁ π. Ἐφραίμ ἦταν ὁ Ἐφημέριος τῆς Καλύβης τοῦ Γέροντος Ἰωσήφ, τὸν ὁποῖον εἶχε ὡς γνωστὸν Πνευματικὸ ὁδηγὸ καὶ σύμβουλο, ἀρχικὰ στὸν Ἅγιο Βασίλειο καὶ μετὰ τὸ 1938 στὰ σπήλαια τῆς Μικρᾶς Ἀγίας Ἄννης. **Σ**τὶς Θεῖες Λειτουργίες ποὺ τελοῦνταν, ὅπως βεβαίωσαν οἱ ἴδιοι, ὑπῆρχε ἐκδηλῆ παρουσία Χάριτος, ἀντιλήψεως καὶ παρηγορίας! **Ἄ**ρα, ὁ π. Ἐφραίμ ἦταν κανονικὸς Ἱερεὺς τοῦ Θεοῦ, παρὰ τὰ «ἐπιτίμια» τῶν ὑπὸ ἐπιτίμιον διατελούντων ὑπευθύνων τοῦ Σχίσματος στὴν Ἐκκλησία Νεοημερολογιτῶν.

Μετὰ τὸν χωρισμὸ τοῦ Βρεσθένης Ματθαίου καὶ τοῦ Κυκλάδων Γερμανοῦ ἀπὸ τοὺς Ὁμολογητὰς Ἀρχιερεῖς Δημητριάδος Γερμανὸ καὶ Πρῶην Φλωρίνης Χρυσόστομο τὸ ἔτος 1937, οἱ ἐν λόγῳ Γέροντες Ἰωσήφ καὶ Ἐφραίμ ἀκολούθησαν ἀρχικὰ τοὺς ἀκραίους Ζηλωτῆς, συμμετέχοντας στὴν γραπτὴ ἀποκλήρυξη τῶν Ὁμολογητῶν Ἀρχιερέων.

Ὁταν μάλιστα κάποιοι καλοὶ Ζηλωτῆς Πατέρες τῆς μετριοπαθοῦς γραμμῆς προσπάθησαν νὰ μεταπείσουν τὸν Γέροντα Ἰωσήφ γιὰ τὴν στάση του ἐκεῖνη, αὐτὸς τοὺς ἀπεδίωξε μὲ *ταραχή*. **Ὁ**μως, τὴν νύχτα ἐκεῖνη στὴν συνηθισμένη προσευχητικὴ ἀγρυπνία του δὲν μποροῦσε νὰ προσευχηθεῖ καθαρὰ. **Κ**αὶ ὅταν τὸν πῆρε ὁ ὕπνος,

εἶδε ὅτι βρισκόταν σὲ ἓνα μικρὸ βράχο μέσα στὴν ἄγρια θάλασσα καὶ ἡ ἄκτῆ, ἓνα μεγάλο βουνό, φαινόταν νὰ βρίσκεται σὲ ἀπόσταση. **Τ**ότε τὸν κατέλαβε μεγάλη ἀγωνία καὶ προσπαθοῦσε νὰ βρεῖ τρόπο νὰ πλησιάσει στὴν ἄκτῆ καὶ νὰ πηδήσει σὲ αὐτὴν γιὰ νὰ γλυτώσει ἀπὸ τὸν προφανῆ κίνδυνο. **Ῥ**σπου τελικὰ συνέβη αὐτὸ πρὸς μεγάλη του ἀνακούφιση. **Τ**οῦτο ὅμως τὸ θεώρησε ὡς «σημεῖον» ὅτι δὲν βιάδιζε σωστά. **Ῥ** δὲ π. Ἐφραὶμ προσευχόμενος γιὰ τὸ ἴδιο θέμα, ἄκουσε –κατὰ βεβαίωσή του– φωνὴ πὸ τοῦ ἔλεγε:

«Ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Φλωρίνης ἀπεκήρυξες ὅλην τὴν Ἐκκλησίαν».

Τὸ συμπέρασμά τους ἦταν ὅτι ἀκολούθησαν ἐσφαλμένη πορεία καὶ ὅτι ἡ ὁμολογιακὴ στάση καὶ τοποθέτηση τοῦ Ἁγίου Πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομου ἦταν ἐκκλησιαστικὴ καὶ θεάρεστη, καὶ ὄχι βεβαίως σχισματικὴ καὶ ἐξω-εκκλησιαστικὴ.

Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Γέρον Ἰωσήφ σὲ μεταγενέστερη ἐπιστολὴ του τῆς 29-8-1945, γράφει περὶ μιᾶς μεγάλης Γυναικείας Μονῆς τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου στὴν Ἀττικὴ ὅτι ἦταν στενοχωρημένος, διότι *«ἐχώρισαν ἀπὸ τὸν Δεσπότην [πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομο], ἐνῶ εἶμαι βέβαιος ὅτι ὅλοι εἶναι εἰς τὴν πλάνην, καθὼς μοι ἐφανερώσεν ὁ Κύριος. Ἐκτὸς αὐτοῦ καὶ σχίσμα ποιοῦσιν εἰς βάρος τους, δι' αὐτὸ ἐμετανόησα καὶ ἐγὼ παρασυρθεὶς ἐξ ἀγνοίας ἀπ' τοὺς αὐτοῦθε πνευματικούς, ἀλλὰ δὲν μὲ ἄφησεν ὁ γλυκὸς Ἰησοῦς. Ῥ Ματθαῖος καὶ Σία, δυστυχῶς Βαρκόπουλος (Γερμανὸς) καὶ ὅλοι, ἔπесαν ἐξω, ἀλλ' ὁ Κύριος νὰ τοὺς βοηθήσῃ...».*

Ἄρα, ἔστω καὶ μετὰ πάροdon ἀρκετῶν χρόνων (τουλάχιστον ὀκτώ), ὁ Γέροντας Ἰωσήφ ἀπομακρύνεται ἀπὸ τοὺς ἀκραίους Ζηλωτὲς Ματθαϊκῆς κατευθύνσεως, καὶ ἀκολουθεῖ ὄχι τοὺς Μνημονευτὲς, ἀλλὰ τοὺς μετριοπαθεῖς Ζηλωτὲς ὑπὸ τὸν Ἅγιο Πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομο.

Αὐτὸ βεβαιώνει μόλις λίγο νωρίτερα, σὲ ἐπιστολὴ του τῆς 2-7-1945, ὅτι δηλαδὴ «γύρισε» μὲ τὸν «εὐλόγημένον Ἀρχιερέα μας» Πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομο, διότι «ἐξ ἀγνοίας» καὶ ἐξ ἐπιδράσεως ἄλλων Πατέρων πίστευσε, ὅτι ὁ Ὁμολογητῆς Ἱεράρχης εἶχε δῆθεν προδώσει τὸν Ἀγῶνα τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου! **Ῥ**μως, λέγει ὅτι ὁ Θεὸς τοῦ ὑπέδειξε ὅτι ἔκανε λάθος καὶ ὅτι οἱ ἀποχωρισμένοι τοῦ Ματθαίου εἶναι σὲ σφάλμα καὶ δημιούργησαν «ἀνόνητον (ἀνωφελὲς) σχίσμα εἰς βάρος τῆς ὑπερηφάνου ψυχῆς των, καθ' ὅτι ἄλλο δὲν εἶναι τὸ αἶτιον, εἰ μὴ ὁ ἐγωῖσμός των...». **Π**αραδέχεται μάλιστα ὅτι εἶναι δυνατὸν ὁ ἄνθρωπος νὰ πλανᾶται ἐξ ἀγνοίας σὲ κάποιον θεμα.

Τὰ ἀναφερόμενα σὲ αὐτὴ τὴν συνάφεια λοιπὸν –τονίζουμε καὶ πάλι– ὅτι ἀφοροῦν στὴν μετάβαση ἀπὸ τὴν ἀκραία Ζηλωτικὴ

μορφή στην θεάρεστη τοιαύτη, ἐπ' οὐδενὶ ὁμως λόγῳ στὴν μετάβαση ἀπὸ τὸ ἓνα ἄκρο στὸ ἄλλο, δηλαδὴ στὴν κατάκριτη κοινωνία μὲ τὸ Οἰκουμενιστικὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως.

* * *

Ὁ Γέροντας Ἰωσήφ σὲ κάποιες ἐπιστολές του τῶν ἐτῶν 1948, 1949 καὶ 1950 θίγει τὸ θέμα, ἔστω καὶ περιστασιακῶς/παρενεθικῶς, ἐκτροπῶν τῶν Ζηλωτῶν Πατέρων, χωρὶς νὰ διευκρινίζει περὶ τίνων πρόκειται, κάποτε μάλιστα μὲ πολὺ ζωντὸ τρόπο. Διότι, ἐκτὸς ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων, οἱ περισσότεροὶ ἀπὸ αὐτοὺς διεκρίνοντο ἀπὸ φανατισμὸ καὶ ἔλλειψη ἀγάπης, ὅπως καὶ οὐσιαστικῆς φροντίδος γιὰ τὰ πνευματικά. Δογματοποίησαν τὸ ἡμερολογιακὸ θέμα τῶν 13 ἡμερῶν καὶ ἔχασαν τὸν σκοπὸ τῆς γνήσιας Μοναχικῆς ζωῆς τοῦ ἀγῶνος καθάρσεως καὶ φωτισμοῦ, διὰ τῶν ἀρετῶν, τῆς ὑπακοῆς, τῆς ταπεινώσεως, τῆς προσευχῆς, ὅπως καὶ τῶν ἁγίων Μυστηρίων.

Γράφει γιὰ παράδειγμα σὲ ἐπιστολή του τῆς 16-5-1949 σὲ γνωστό του πρόσωπο:

Τὰ πράγματα [ἐννοεῖ κάποια εἶδη] *«θὰ στείλω ταχυδρομικά. Δὲν στέλνω μὲ χέρι, διότι ὑποχρεώνομαι καὶ δὲν θέλω νὰ ἔρχονται νὰ μοῦ ἐμποδίζουν τὴν ἡσυχίαν, διότι οἱ Καλόγηροι αὐτοί, ὅπου ζοῦμε τὴν σήμερον, δὲν ἔχουν λεπτότητα πνεύματος – διανοητικὴν ἐργασίαν· μόνον ἀπλῶς ἓνας τυπικισμὸς. Δι' αὐτὸ δὲν γνωρίζουν τί ἐστὶ ψυχὴ καὶ πῶς ὀφείλει νὰ καθαρῶσθῃ, νὰ φωτισθῇ καὶ νὰ ἔλθῃ εἰς τελειωτέραν κατάστασιν. Ἔμαθαν ἓνα ἡμερολόγιον καὶ νομίζουν, ὅτι ὅλη ἡ θρησκεία εἶναι αὐτὴ πλέον, ἐνῶ μέσα τους βράζουν τὰ πάθη: ἐγωϊσμὸς, υπερηφάνεια, ἀνταρέσκεια, κενοδοξία, θυμὸς, κατάκρισις, φθόνος, καταλαλιά, μῖσος, γαστριμαργία, ἀδηφαγία, γαργαλισμὸς, σαρκικὰ πάθη κλπ., ὅπου δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀριθμῶ. Δι' ὅλα αὐτὰ δὲν γίνεται οὐδεὶς λόγος, οὐδεμία φροντίς, μόνον οἱ 13 ἡμέρες τοῦ ἡμερολογίου· δι' αὐτὸ ἐκατέβη ὁ Κύριος!... Τύφλα καὶ σκότος ψηλαφητόν!... Δι' αὐτὸ ἐκλείσθην καὶ δὲν θέλω κανένα νὰ ἰδῶ μῆτε νὰ ὀμιλήσω, ἀλλὰ μόνον κλαίγω τὰς ἁμαρτίας μου...».*

Εἶναι σαφές ὅτι ἀκόμη καὶ ἓνα σοβαρὸ θέμα Παραδόσεως ἢ Πίστεως, ἂν ἀπομονωθεῖ καὶ ἀπολυτοποιηθεῖ, ἀποκομμένο ἀπὸ τὸ φυσικὸ πλαίσιο λειτουργίας του ἐντὸς τῆς ἐν Χριστῷ βιώσεως τῆς Πίστεως, καθίσταται παγίδα, ἢ ὁποῖα ὀδηγεῖ σὲ ποικίλες ἐκτροπές. Αὐτὸ εἶναι ποὺ ψέγει ὁ Γέροντας ὡς μία ἐμφανέστατη ἐκτροπὴ ἀνωρίμων Πατέρων, καὶ ὄχι βεβαίως αὐτὸ καθαυτὸ τὸ Ἡμερολογιακὸ Ζήτημα.

Γιὰ τὸν λόγο τοῦτο, ὁ Γέροντας Ἰωσήφ καὶ ἡ Συνοδία του παρέμεναν σχεδὸν «ἔγκλειστοι», προκειμένου νὰ διατηρήσουν τὸ ἡσυ-

χαστικό τους πρόγραμμα, ἐφ' ὅσον δὲν ἦταν τοῦ αὐτοῦ πνεύματος μὲ πολλοὺς ἀπὸ τοὺς Ζηλωτῆς Πατέρες, γι' αὐτὸ καὶ ὑπέφεραν ταλαιπωρίες καὶ κατατρεγμοὺς ἀπὸ ἐκείνους: **Κ**ατηγοροῦσαν τὸν Γέροντα ὡς πλανημένο, τὸν συκοφαντοῦσαν, τοῦ ἄνοιγαν τὶς ἐπιστολὲς ποὺ ἔστελνε καὶ λάμβανε (!), δηλαδή, σὺν τοῖς ἄλλοις, τὸν κατασκόπευαν/ἀστυνόμευαν ἀσφυκτικά...

Ὁ Γέροντας γράφει σὲ ἄλλη ἐπιστολὴ του τῆς 17-4-1951:

*«**Ε**γώ, ἐπειδὴ κανέναν δὲν δέχομαι, μηδενὸς ἐξαιρουμένου, μήτε θέλω νὰ ἀκούω πῶς ζοῦν ἢ τι κάνουν ὁ κόσμος - οἱ Μοναχοὶ ἐδῶ, εἶμαι ὁ στόχος τῆς καταλαλιᾶς καὶ κατακρίσεως καὶ δὲν παύω ἡμέραν καὶ νύκτα νὰ εὐχῶμαι τοὺς Πατέρας καὶ νὰ λέγω, ὅτι ὅλον τὸ δίκαιον ἔχουν, μόνον ἐγὼ εἶμαι ἄδικος ὁπότεν σκανδαλισθῶ εἰς αὐτούς, διότι μὲ τὰ μάτια ὅπου τοὺς ἔδωσε ὁ Θεὸς βλέπουν...».*

Σὲ ἄλλη ἐπιστολὴ του ἄνευ χρονολογίας (μᾶλλον τοῦ 1949) ἀπαριθμεῖ δέκα περίπου προβληματικὲς ἀπόψεις πολλῶν Ζηλωτῶν, οἱ ὁποῖες τοὺς διαιροῦσαν συνεχῶς, καὶ καταλήγει:

*«**Ὁ**λοι χωριστὰ καὶ ὅλοι Ζηλωταί· λοιπὸν ἂν θελήσωμεν νὰ τοὺς κλαῖμε, θέλομε δάκρυα τὸν Ἰορδάνην ποταμόν. **Ὁ**μως ἐγὼ δὲν ἀπελπίζομαι εἰς κανένα· ὅλους θὰ ἐλέησῃ ὁ Κύριος, διότι τέτοια εἶναι τὰ χροῖα μας, τέτοια εἶναι ἡ ἐποχὴ· νὰ εἴμεθα ὅλοι τρελλοὶ! **Ἄ**ς εὔρη τοὺς πῶ καλοὺς ὁ Χριστός. **Ὁ**λοι τὸν Χριστὸν παρακαλοῦν, ὅλοι τὴν Παναγίαν φωνάζουν. **Τ**ὸ μυαλὸ πάσχει. **Α**οιπὸν, ὀλίγον-πολὸ ὅλους θὰ ἐλέησῃ ὁ Κύριος...».*

Παρὰ τὴν διακριτικὴ καὶ ἀγαπητικὴ αὐτὴ στάση τοῦ Γέροντος, εἶναι σαφὲς ὅτι ὑφίστατο ρήγμα στὶς σχέσεις του μὲ τὴν πλειονότητα τῶν λοιπῶν Ζηλωτῶν, πᾶγμα ποὺ δὲν τὸν ἀνέπαυε καθόλου. **Αὐτὸ** πρέπει νὰ ληφθεῖ πολὺ σοβαρὰ ὑπ' ὄψιν γιὰ τὴν κατανόηση τῆς συνέχειας. **Ἦ**πῆρχε ἤδη πνευματικὴ διάσταση καὶ μεγάλο χάσμα πνευματικῆς ἐπικοινωνίας, συνεννοήσεως, συνεργασίας κλπ.

Ἐν τούτοις, οἱ Γέροντες παραμένουν ἀκόμη Ζηλωτῆς.

Ὁ Γέροντας Ἰωσήφ σὲ ἐπιστολὴ του τῆς 2-2-1951 σὲ γνωστὸ του πρόσωπο, γράφει ὅτι εἶχε ἔτοιμο ὑποτακτικὸ του γιὰ Χειροτονία, τὸν ὁποῖον ἐπιθυμοῦσε νὰ στείλει στὴν Ἀθήνα, ὅμως δὲν τὸ ἀποφάσιζε ὅσο διαρκοῦσε ὁ τότε φοβερὸς διωγμὸς τῶν Παλαιοημερολογιτῶν ἀπὸ τοὺς διῶκτες Νεσημερολογίτες ἐπὶ Σπυρίδωνος Βλάχου καὶ ὅσο ὁ Μητροπολίτης Πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομος παρέμενε ἐξόριστος καὶ οἱ λοιποὶ Ἀρχιερεῖς τοῦ Πατρίου σὲ ἀπομόνωση. **Κ**αὶ εἶναι γνωστὸν, ὅτι οἱ Ἀρχιερεῖς τοῦ Πατρίου βρέθηκαν ἐλεύθεροι ἀπὸ κοινοῦ στὰ γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου στὴν Ἀθήνα μόλις τὸ θέρος τοῦ ἐπομένου ἔτους 1952!

Σὲ ἄλλη ἐπιστολή του τῆς 9-4-1951, πρὸς Ἀδελφότητα Μονῆς τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου, ἐμβαθύνει πολὺ ὠραία στὸ πνευματικὸ νόημα τοῦ διωγμοῦ καὶ στὴν καταφυγὴ του στὴν προσευχὴ γιὰ παρηγορία καὶ πληροφορία. **Ὁ**μολογεῖ δὲ τὰ ἐξῆς ἀξιοπρόσεκτα:

«Μὲ κατέλαβεν ἄλγος δριμύ, ἄλγος καὶ πόνος ψυχῆς προπαντὸς διὰ σᾶς, ἐπειδὴ σᾶς πονῶ, καὶ κατεφύγαμεν ὅλοι εἰς τὴν παρήγορον προσευχὴν καὶ εὐρον ἀνακούφισιν καὶ ἡσύχασα. **Ἴ**δον, ὅτι ἔτσι θέλει ὁ Κύριος, μὲ θλίψεις καὶ βάσανα ζητεῖ νὰ μᾶς σώσῃ. **Εἶ**ναι κάτι κρυπτὸν καὶ ἄγνωστον εἰς ἡμᾶς, ἀλλὰ θέλημα τοῦ Κυρίου. **Ἀ**διάφορον ὅτι δὲν τὸ ἀρέσομεν. **Δ**ιὰ τοῦ πολέμου γίνεται εἰρήνη, διὰ τῆς τρικυμίας ἔρχεται ἡ γαλήνη. **Χ**ωρὶς πειρασμὸν δὲν γνωρίζονται αἱ ἀγναὶ ψυχαί, δὲν φαίνεται ἡ ἀρετὴ, δὲν διακρίνεται ἡ ὑπομονή. **Ἰ**σως ἔχουν καὶ οἱ δικοὶ μας [δηλ. οἱ τοῦ Πατρίου] σφάλματα καὶ μὲ αὐτὸ συγχωροῦνται. **Ἐ**ν τέλει, χωρὶς πειρασμοὺς ἀδύνατον ὑγεία τῆς ψυχῆς νὰ φανῇ. **Αὐ**τὸ εἶναι τὸ καθαρτήριο πῦρ, ὅπου καθαρὰν καὶ λαμπρὰν ἀπεργάζεται τὴν ψυχὴν. **Λ**οιπὸν, χρεῖα ὑπομονῆς καὶ θὰ φανῇ καὶ πάλιν λαμπρὸς ἥλιος. **Ἡ**τις θέλει, ἄς προσευχηθῇ ἐκτενῶς καὶ θὰ βρῇ εἰρήνην πολλὴν καὶ ὅτι αὐτὸ εἶναι τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου. **Π**ότε δὲ καὶ ποίῳ τρόπῳ θὰ ποιήσῃ τὴν ἐκβασιν, ἀδηλον. **Ἰ**σως αὔριον, ἴσως μὲ ἄλλον πόλεμον, ἴσως ἐνωρὶς καὶ ἴσως ἀργά, πάντως χρεῖα ὑπομονῆς. **Ἐ**παυσα νὰ λυποῦμαι. **Εὐ**χομαι καὶ ἀναμένω τὴν ἐκβασιν. **Λ**οιπὸν, κάντε ὑπομονήν...».

* * *

Τελικὰ ὁμως, ὁ Γέροντας Ἰωσήφ μὲ τὴν Συνοδία του στρέφονται πρὸς τὶς Μονὲς καὶ ἀπομακρύνονται ἀπὸ τοὺς Ζηλωτὲς τὸ Φθινόπωρο τοῦ ἔτους ἐκείνου (1951), διότι τὸν Ὀκτώβριο δέχθηκε χειροτονία ἀπὸ τὸν ἐφησυχάζοντα στὸ Ἅγιον Ὄρος ἐπίσκοπο Μιλητουπόλεως Ἱερόθεο ὁ ὑποτακτικὸς τοῦ Γέροντος π. Χαράλαμπος, ὁ ἐκ Δράμας καταγόμενος, ἀκόλουθος τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου ἀπὸ τὴν ἐποχὴ πού ἦταν λαϊκός, ὁ ὁποῖος ἀργότερα ἐγίνε Ἡγούμενος τῆς Μονῆς Διονυσίου καὶ ἐκοιμήθη σὲ γῆρας βαθὺ τὸ 2001.

Γράφεται ἐπίσης γιὰ τὸν π. Ἐφραίμ Κατουνακιώτη, ὅτι εἶχε ἀκούσει καὶ πάλι φωνὴ στὴν προσευχὴ του, ὅτι ὑπάγεται στὸ Πατριαρχεῖο καὶ ὄχι στὸν [πρώην] Φλωρίνης. **Γ**ι' αὐτὸ καὶ ὁ π. Ἐφραίμ ἀρχὰς τοῦ 1952 ἀκολούθησε καὶ αὐτὸς τοὺς Μνημονευτὲς, ἀλλὰ λόγῳ μὴ συμφωνίας τοῦ Γέροντός του π. Νικηφόρου, ἀκολούθησε τοὺς Μνημονευτὲς μόνον μετὰ τὴν κοίμησιν ἐκείνου τὸ 1975. **Π**ότε ἀκριβῶς ἐλήφθη αὐτὴ ἡ «νέα πληροφορία» δὲν εἶναι σαφές. **Ἰ**σως κατὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη (τέλη 1951).

Εἶναι ὁμως ἀπορίας ἄξιον, πῶς εἶναι δυνατὸν κατὰ τὴν ἐποχὴ σφοδροῦ, ἀδίκου, ἀντιχριστιανικοῦ καὶ ἀπὸ κάθε ἄποψη ἀπαραδέκτου διωγμοῦ ἐναντίον τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων τοῦ Πατρίου, ὅταν ὁ Ἅγιος Πρῶην Φλωρίνης Χρυσόστομος εἶναι στὴν ἐξορία στὴν Μονὴ Ὑψηλοῦ στὴν Λέσβο, ὅταν ὁ Θεὸς μὲ σημεῖα στηρίζει τοὺς ἡρωϊκοὺς διωκομένους πιστοὺς Του, ὅπως καὶ πραγματικοὺς Ἁγίους Γέροντες τοῦ Πατρίου στὸν κόσμον (π.χ. Ἱερώνυμο τῆς Αἰγίνης, Ἰωάννη τῆς Ἀμφιάλης, Εὐγένιο τοῦ Πειραιῶς κλπ.), γιὰ νὰ ἀντέξουν τὴν ἐναντίον τους φρικώδη καταφορά, ὅταν καὶ ὁ ἴδιος ὁ Γέροντας Ἰωσήφ ἔλαβε λίγους μῆνες νωρίτερα πληροφορία στὴν προσευχή, ὅπως προαναφέραμε, γιὰ τὸ πνευματικὸ νόημα τοῦ διωγμοῦ ἐκεῖνου, κάποιον τόσο ἀκριβεῖς κατὰ τὰ ἄλλα ἀσκητὲς καὶ ἀγωνιστὲς νὰ ἐγκαταλείπουν τὸν Ἀγῶνα τῆς Ὁμολογίας καὶ νὰ προσχωροῦν διὰ τῆς μνημονεύσεως μὲ τὸ μέρος τῶν διωκτῶν!

Πῶς εἶναι δυνατὸν τοῦτο τὸ ἀντιφατικὸ νὰ γίνει ἀποδεκτὸ ὡς δῆθεν ἐκ Θεοῦ προερχόμενο;

Ἡ ἀνάγκη γιὰ ἀπόκτηση Ἱερέως στὴν Συνοδία τοῦ Γέροντος Ἰωσήφ ἦταν τόσο σοβαρὸς λόγος γιὰ τὴν κίνηση ἐκεῖνη; **Τ**ὰ παράπονα καὶ ἡ πικρία ἀπὸ τὴν ἐν πολλοῖς θλιβερῇ ὄντως στάσει πολλῶν Ζηλωτῶν Πατέρων ἐναντί τους, ὀδήγησε αὐτοὺς σὲ μία ἀνεξήγητη ὑποχωρητικὴ ἐπιλογή;

Σὲ κάποιες πηγὲς ἀπὸ μαθητὲς κοντινοὺς ἢ μακρινοὺς τοῦ Γέροντος Ἰωσήφ γίνεται ἡ ἀναφορά, ὅτι ἡ ἀλλαγὴ στὴν στάση τῶν Γερόντων ἐναντι τοῦ Ἁγίου πρῶην Φλωρίνης καὶ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου ἐγινε ἐξ αἰτίας τοῦ ὅτι τὸν Μάιο τοῦ 1950 ὑπεγράφη ἡ γνωστὴ Ἐγκύκλιος περὶ ἀκυρότητος Μυστηρίων τῶν Νεοημερολογιτῶν καὶ περὶ Μυρώσεώς τους σὲ περίπτωσι προσχωρήσεως στὸ Πάτριον. **Ἀ**λλὰ αὐτὸ συνέβη τουλάχιστον 1,5 χρόνο νωρίτερα, καὶ μάλιστα ἦταν γνωστοὶ οἱ λόγοι ποὺ ἀνάγκασαν τὸν Ἅγιο Πρῶην Φλωρίνης νὰ προβεῖ σὲ τοῦτο μετὰ τὴν κοίμησι τοῦ Βρεσθένης Μαθαίου, ἐντὸς τῆς γενικῆς θέσεως καὶ θεωρήσεώς του, ἀλλὰ καὶ ὅτι τέτοιου εἴδους Ἐγκύκλιοι εἶχαν κυκλοφορήσει ἐπανειλημμένα ἀπὸ τὸν ἴδιο στὸ πρόσφατο τότε παρελθὸν (1937, 1945, 1946, 1948).

Τοῦτο νομίζουμε ὅτι δὲν ἀποτελεῖ μία πειστικὴ καὶ λογικὴ ἐξήγησι, ὡς ἀνακόλουθο καὶ προσχηματικόν.

Ὅπως καὶ νὰ ἔχει τὸ πρᾶγμα, τὸ γεγονὸς εἶναι ὅτι ἡ κατάκριτη καθ' ἡμᾶς ἐκεῖνη «στροφή» ἂν ἦταν θέμα σωτηρίας, θὰ ἀποτελοῦσε

τὴν ἀφορμὴ γιὰ τὸν Γέροντα Ἰωσήφ τὸν Σηλαιώτη νὰ σπεύσει νὰ πείσει τὰ ἀγαπητὰ καὶ συγγενικά του πρόσωπα στὸν κόσμον νὰ πράξουν τὸ ἴδιο, γιὰ νὰ μὴν «ἀπωλεσθοῦν». **Τέ**τοιο πρᾶγμα ὅμως δὲν φαίνεται νὰ συνέβη. Συγγενικά ἀγαπητὰ του πρόσωπα ἐκοιμήθησαν στὸ Πάτριον, μὲ πιὸ χαρακτηριστικὸ παράδειγμα τὴν Ἡγουμένη τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παναγίας Μυρτιδιωτίσσης Ἀμυγδαλέζας Σταμάτας Ἀττικῆς Βρυαίνη Μοναχὴ (†1998), τὴν ὁποίαν ὑπεραγαποῦσε, καὶ τὴν ὁποία γνωρίσαμε καὶ θαυμάσαμε τὸ κάλλος τῆς ψυχῆς της, ὅπως καὶ τὴν θεάρεστη ἐμμονή της στὰ Πάτρια.

Εἶναι σημαντικὸ νὰ τονισθεῖ ὅτι ὁ Γέροντας Ἰωσήφ ἀνέμενε τὴν ἐποχὴ ἐκείνη μεγάλο κακό, κάποιον μεγάλο πόλεμον, τὸν ὁποῖον μάλιστα προσδιόριζε γιὰ τὸ ἔτος 1953, πρᾶγμα βέβαια ποῦ δὲν συνέβη, λόγῳ τῆς παρατηρούμενης ἀποστασίας στὸν κόσμον, ὅπως καὶ στὴν Ἐκκλησία. **Καὶ** μάλιστα, γιὰ τὴν ἀποψή του αὐτὴ ἔκανε γενικὴ ἐπίκληση τῶν «προφητειῶν τῶν ἀγίων» καὶ μπορούμε νὰ κατανοήσουμε ὅτι μελετοῦσε γνωστὰ «χρησιμολογικά» κείμενα, τὰ ὁποία μὲ ὀνόματα Ἁγίων κυκλοφοροῦσαν καὶ στὸ Ἅγιον Ὄρος τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ὅπως καὶ ἀργότερα, καὶ βεβαίως ἐπηρέαζαν τὶς συνειδήσεις τῶν ἀπλῶν, ἀκόμη καὶ ἐναρέτων κατὰ τὰ ἄλλα, Μοναχῶν.

Ὁ Γέροντας σὲ ἐπιστολὴ του τῆς 17-4-1951 γράφει τὰ ἑξῆς:

«Ἐγὼ περιμένω μεγάλον κακόν. Μόνον ὁ πόλεμος θὰ εἰρηνεύσει καὶ θὰ παύσει τὸν θυμὸν τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸν περιμένω...».

Σὲ ἄλλη ἐπιστολὴ του τῆς 29-5-1952, ἓνα δηλαδὴ περίπου ἔτος μετὰ τὴν «στροφή» του στὸ Μνημόσυνο τοῦ Πατριάρχου, γράφει σὲ συγγενικό του πρόσωπο μετὰξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς:

«Ἄς κάμη ὁ Δ. ἀκόμη ἓναν χρόνον ὑπομονήν, νὰ ἰδοῦμε τὶ θὰ βγῆ εἰς τὸ μέσον. Ἡ Ἐκκλησία ἐγὼ δὲν πιστεύω ὅτι θὰ διορθωθῆ, ἂν δὲν ἀνοίξῃ ὁ πόλεμος καὶ κάμη ὅλην τὴν ἀνθρωπότητα: πάντως θὰ ἀνοίξῃ ὀργήγορα...».

Ἄρα λοιπὸν ὁ Γέροντας ἀνέμενε θεία ἐπέμβαση πρὸς «ΔΙΟΡΘΩΣΙΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ». **Τ**ὸ θέμα δὲν εἶχε κλείσει, ἀλλὰ παρέμενε στὴν συνείδησή του ἀνοικτὸ καὶ ἐχρηζε διορθώσεως ἐκ Θεοῦ, διότι οἱ ἄνθρωποι δὲν ἦταν ἱκανοὶ νὰ τὸ ἐπιλύσουν.

Ἡ ὑποχώρηση πρὸς τοὺς Μνημονευτῆς, δυνάμεθα νὰ ὑποστηρίξουμε βέβαια, ὅτι δὲν ἦταν ὀριστικὴ, ἐπηρέασθη ἀπὸ διαφοροὺς παράγοντες, καὶ φυσικὰ δὲν ἀποτελεῖ παράδειγμα πρὸς μίμησιν γιὰ εἴσοδο ἢ γιὰ παραμονὴ στὴν κοινωνία τῶν Καινοτόμων φιλαρρετικῶν ἢ καὶ αἰρετικῶν Οἰκουμενιστῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἢ τῆς Ἑλλάδος.

* * *

Ὁ Γέροντας ἐκοιμήθη ὡς γνωστὸν τὴν ἡμέρα τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου τοῦ ἔτους 1959, κατὰ τὸ Πάτριον βεβαίως Ἡμερολόγιο, χωρὶς ἀκόμη νὰ γνωρίζει κάτι περὶ Οἰκουμενισμοῦ. Ἀλλὰ καὶ μόνον γιὰ τὸ Ἡμερολόγιο συνέχισε νὰ παραμένει ἐνθερμος ὑποστηρικτῆς τοῦ Πατρίου ἕως τῆς Κοιμήσεώς του, ἀφοῦ καὶ ὅταν ἀκόμη ἐγκαταστάθηκε μετὰ τὴν Σynοδιά του στὴν Νέα Σκῆτη (1953) ἀπαγόρευε –κατὰ μαρτυρίαν Κληρικοῦ διατελέαντος μαθητοῦ του– στοὺς Ἱερεῖς ὑποτακτικούς του νὰ λειτουργήσουν στὸ Κυριακό, ἂν ἦταν παρὼν καὶ Νεοημερολογίτης Κληρικός. **Οἱ** δὲ Ὑποτακτικοί του, ὡς γνωστόν, ἦταν μεταξὺ τῶν Ἁγιορειτῶν ποὺ μετὰ τὸ 1964 ἀντιτάχθηκαν στὰ ἐξώφθαλμα πλέον Οἰκουμενιστικὰ ἀνοίγματα τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τὸν Ἀθηναγόρα, τὰ ὁποῖα ἀποτέλεσαν τὴν βάση γιὰ τὴν περαιτέρω Οἰκουμενιστικὴ γραμμὴ καὶ πορεία.

Εἶναι γνωστὸ τὸ συμβᾶν σχετικὰ μετὰ τὸν π. Ἐφραίμ Κατουνακιώτη, ὅταν κάποτε ζήτησε θεῖα πληροφορία περὶ Οἰκουμενισμοῦ (σύμφωνα μετὰ μία πηγὴ κατ' αἴτησιν μάλιστα κάποιου ἐπισκόπου): **«Μία** δυσωδία μετὰ γεύση ζυνή, ἀλμυρή, πικρή... **Νά!** Αὐτὸ ἦταν τὸ ἀποτέλεσμα», ἔλεγε μετὰ ἀποτροπιασμό ὁ Γέροντας σχετικὰ μετὰ τὸν δυσώδη Οἰκουμενισμό!

Καὶ τὸ ἐρώτημα ποὺ προκύπτει εἶναι, πῶς τότε παρέμεινε αὐτὸς καὶ οἱ σὺν αὐτῷ στὴν κοινωνία μετὰ αὐτὴ τὴν δυσώδη κατάστασι;

Ἐπίσης, ὑπάρχει ἡ ἐξῆς μεταγενέστερη μαρτυρία: **«Σήμερα** τῆς Πεντηκοστῆς τοῦ 1989 [ὁ π. Ἐφραίμ Κατουνακιώτης] εἶπε, ὅτι τὸν ἐπισκέφθηκε στὸ ὕπνο του ὁ γερο-Ἰωσήφ. **Καὶ** ἀφοῦ φιλήθηκαν θερμά, ὁ γερο-Ἰωσήφ πολὺ χαρούμενος τοῦ εἶπε: **Θέλω** νὰ σοῦ παραδώσω ἐκκλησιολογία. **Χρόνια** εἶχε νὰ τὸν δεῖ τόσο χαρούμενο. **Τὸ** ἀξιοθαύμαστο στὸ γεγονός αὐτὸ εἶναι ὅτι ὁ Γέροντας δὲν γνώριζε τὴ λέξη ἐκκλησιολογία».

Τὴν ἐποχὴ περίπου ἐκείνην ἦταν ποὺ ὁ Προηγούμενος π. Ἐφραίμ Φιλοθεΐτης στὴν Ἀμερικὴ ὑπήχθη πνευματικὰ στὴν Ἐκκλησία τῆς Ρωσικῆς Διασποράς, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν οἱ Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι ἔχουμε τὴν Ἀποστολικὴ Διαδοχὴ καὶ ἡμασταν σὲ κοινωνία, κατόπιν ὅπως εἶπε Θεομητορικῆς προτροπῆς, ἀλλὰ δυστυχῶς μετ' ὀλίγον ἐπανέκαμψε στοὺς Νεοημερολογίτες Οἰκουμενιστές, ἐνδῶσας στὶς πιέσεις τους γιὰ πιθανὴ τιμωρία, ὅπως καὶ πνευματικῶν του τέκνων γιὰ ἐγκατάλειψη.

* * *

Κατόπιν ὅλων αὐτῶν, νομίζουμε ὅτι τὰ συμπεράσματα γιὰ τὸν ἀπροκατάληπτο ἀναγνώστη ἐξάγονται ἀπὸ μόνον τους. **Ἐμεῖς** τονίζουμε μόνον ἐν κατακλείδι, ὅτι ἡ ὀρθὴ καὶ θεάρεστη ὁδὸς εἶναι

ἀνάμεσα στὰ ἄκρα ἀφ' ἑνὸς τοῦ κατακρίτου καὶ δυσώδους Οἰκου-
μενισμοῦ (καὶ τῆς κοινωνίας μαζί του), καὶ ἀφ' ἑτέρου τοῦ ἀκραί-
ου καὶ ἀδιακρίτου Ζηλωτισμοῦ.

Οἱ ἀναφερθέντες Γέροντες αὐτὴν προφανῶς τὴν ὁδὸ προσπάθη-
σαν νὰ βαδίσουν, ἀλλὰ τελικῶς περιέπεσαν σὲ ἀνεπίτρεπτη ὑπο-
χώρηση. **Οἱ ὑποτακτικοί** τους προχώρησαν δυστυχῶς ἐπὶ τὰ χεῖρω
στὸ θέμα αὐτό.

Ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ὁμως δικαιολογοῦνται, ὥστε νὰ συνεχίζουν
τὴν κατάκριτη πορεία τους καὶ μάλιστα νὰ τὴν θεωροῦν ὡς ὑπο-
δειγματική, ἐπικαλούμενοι τοὺς Γέροντες καὶ ἐπίσης νὰ στρέφο-
νται ἐνάντια σὲ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι διακρατοῦν μὲ συνέπεια καὶ
θυσία αἵματος τὴν ὄντως Ὁρθόδοξη πορεία, Μαρτυρία καὶ Ὁμο-
λογία σὲ μία ἄνευ προηγουμένου Ἀποστασία!

Εἴθε ὅσοι ἔχουν ὦτα ψυχῆς ἀνοικτά, νὰ σπεύσουν σὲ ὀρθοδοξο-
ποίησή τους, πρὶν νὰ εἶναι πολὺ ἀργά!...

† Ἐ.Γ.Κ.

28-9/11-10-2019